

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szervizjázat öröksége**

1. Generációs lendkerék

kis Ferenc

Az őrsem elvonult, de a dinamoterem párás levegőjében még ott lebegett a büntetőtáborok ózonos feszültsége. Alinda lassan engedte ki a levegőt, miközben a combjai úgy sajogtak, mintha valaki tiszta savat öntött volna az izmaiba. A kolóniákon 2050 óta pontosan tudták a lakók, hogyan kell a teljes kimerülés szélén is egyenletesen hajtani a generátort. Ez volt az örökségük: a dédszülők még látták a napot, a nagymama már csak mesélt róla, Alinda pedig néha azt gyanította, a nap csupán egy különösen fényes LED-izzó lehet a szektor plafonján.

- Ha legközelebb így megugraszod a wattmérőt, az őrség nemcsak a kalóriánkat felezi meg, de átraknak a gőzfejlesztőhöz – suttogta János-g534. A fiú még mindig tágra nyílt szemmel leste Alindát a szomszédos fülke fémrácsán át. A félelem nyomta a mellkasát, mégis ott bujkált benne az a furcsa, teljesen irreleváns aggodalom, amit a kolónia kézikönyve sehol sem említett.

- Nem hagyhattam, hogy lekapcsolják – sziszegte Alinda a fogai között. – Inkább hajtom kettőnkért, mint hogy a fejadagját nullázzák.

A nagymama halkan megtörölte az izzadt homlokát, lába ritmikusan mozgott a kopott abroncson.

- Csendesebben, gyerekek – dűnnyögte az öregasszony. – 2050 óta a csönd a leghatékonyabb energiaforrás. Aki kiabál, az wattot pazarol. És ezen a helyen nem a hősiességből élünk meg, hanem a jó időzítésből.

János közelebb húzódott a rácshoz, amennyire a láncra engedte. A száraz képletek világában ez a mozdulat felért egy csendes lázadással. Alinda halványan elmosolyodott: a pedálok szerencsére nem tudták regisztrálni, milyen gyorsan ver a szíve.

2. A szervizjárat öröksége

kis Ferenc

János egy gyors mozdulattal kiakasztotta a bokaszíját, mielőtt a műszakváltást jelző automata csengő felvisített volna. A kolónia 2050 óta pontosan úgy működött, mint egy túltekert falióra: ha az ember nem figyelt, a biztonsági rácsok gondolkodás nélkül

becsípték a sarokcsontját, a rendszer pedig szárazon könyvelte el a dolgot mint „nem hatékony humánerőforrás-kopást”.

- A váltás alig hat perc - suttogta Alinda, miközben lecsúsztotta a lábát a zsíros pedálvázról. - Ha a harmadik zsilipnél ér bennünket az Őrszemek ellenőrzése, holnap már nem a megszokott tápszert kapjuk, hanem azt a szürke pépet, aminek még neve sincs.

- 2050-ben a dédszüleim állítólag még rántottát ettek - jegyezte meg János, ahogy egymás után bújtak be a félretolt karbantartó lemez mögé. - És nem kellett érte tizenkét kilowattórát lepedálozniuk.

- A dédszüleid pazarló életet éltek - dörmögte a nagymama, meglepő fürgeséggel kúszva a szűk alagútban. - Ha kevesebb tojást sütnék meg, most talán nem egy rozsdás csővezetékben bújkálnánk. Csendesebben lépjetek, a kilences szektor csövei úgy közvetítik a zajt, mint egy elhangolt hangszóró.

A dohos szervizjárat mélyén a falakra karcolott dátumok sorakoztak: 2052, 2089, 2140. Generációk lenyomatai, akik a szabadságot már csak az elfeledett járatok vakolatában őrizték. János rávilágított egy kopott rajzra: egy lombos fát formázott a vezetékek tövében.

- Ez mi? Egy rosszul rajzolt hűtőborda? - kérdezte János.

- Egy fa, te műveletlen - mosolyodott el Alinda. - Régen maguktól nőttek a szabadban.

- Hülyeség - csóválta a fejét János. - Tápkábel nélkül semmi sem nő meg.